

bidragsfastsættelsen ved den offentlige myndighed (overøvrigheden) er anset for en nødvendig kontrol af, at den faktiske adskillelse mellem parterne er reel og ikke foretaget på skrånt. Det må imidlertid bemærkes, at det påhviler ligningsmyndighederne selvstændigt at vurdere ved ligningen, om denne betingelse – hvori der efter praksis tillige indgår et krav om, at adskillelsen skyldes uoverensstemmelse – er til stede, idet dette normalt samtidig er betingelsen for, at der kan blive tale om selvstændig skatteansættelse af ægtefællerne og dermed overhovedet blive tale om fradraget for underholdsbidrag. Selv om adskillelsen ved bidragsfastsættelsen har været reel, må ligningsmyndighederne således fremover til stadighed ved ligningen tage stilling til, om ægtefællerne fortsat reelt lever faktisk adskilt af hensyn til spørgsmålet, om de skal skatteansættes selvstændigt eller sambeskattes. På denne baggrund synes det derfor ikke særlig rimeligt, at ægtefæller, der efter ligningsmyndighedernes vurdering reelt lever faktisk adskilt og derfor skatteansættes selvstændigt, ikke kan opnå fradrag for underholdsbidrag, de har aftalt, men kun for bidrag de har fået fastsat af det offentlige. I modsætning til separerede og fraskilte ægtefæller, der er enige om deres bidragsbetaling, nødsages de faktisk adskilte ægtefæller således alene af skattemæssige hensyn til at skulle henvende sig om bidragsfastsættelse til overøvrigheden med deraf følgende administrative belastning af denne myndighed.

På baggrund heraf er det derfor foreslået, at den særlige betingelse i § 10, stk. 2, om, at det offentlige skal have fastsat eller godkendt bidraget, ophæves.

Samtidig er der dog foreslået indføjet den tydeliggørelse i bestemmelsen i § 10, stk. 2, at den faktiske adskillelse, der har medført selvstændig ansættelse til skat, skal skyldes uoverensstemmelse. Skyldes den selvstændige ansættelse alene, at ægtefællerne på grund af deres erhvervsforhold har måttet bosætte sig særskilt, uden at der foreligger uoverensstemmelse, skal fradraget ikke gælde, hvilket navnlig er af betydning, hvor den ene ægtefælle er bosat i udlandet, og derfor ikke beskattes her i landet, medens den anden ægtefælle har taget arbejde her, uden at der foreligger uoverensstemmelse mellem ægtefællerne. Underholdsbidrag, som i denne situation hjemsendes fra den her i landet beskæftigede ægtefælle til ægtefællen i udlandet, skal derfor fortsat ikke kunne medføre fradrag ved skatteansættelsen her i landet.

Hvor faktisk adskilte ægtefæller hidtil har aftalt et bidrag uden at have søgt bidraget fastsat af overøvrigheden, således at yderen ikke har haft fradraget og modtageren ikke er blevet beskattet af bidraget, kan disse skattemæssige vilkår have påvirket bidragsaftalen. Det er derfor i en overgangsbestemmelse i forslaget § 2, stk. 2, foreslået, at den ændrede skattemæssige behandling af aftalte bidrag ved faktisk adskillelse først skal have virkning for bidrag, der er aftalt efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende. Derimod skal lovens regler iøvrigt have virkning allerede fra og med indkomståret 1976, jfr. § 2, stk. 1.

Det bemærkes endelig, at de foreslåede nye regler ikke skønnes at medføre provenumæssige konsekvenser af nogen betydning.